

AZ OLIMPOSZ

HŐSEI 3. RÉSZ

ATHÉNÉ JELE

 COOL
SELECTION

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

ATHÉNÉ
JELE

AZ OLIMPOSZ HŐSEI
3. RÉSZ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2015

Speedynek.

A vándorokat és a kóborlókat sokszor az istenek küldik.

I. ✦ ΑΠΠΑΒΕΤΗ

A MÍG A SORS ÖSSZE NEM HOZTA EGY ROBBANÓ SZOBORRAL, Annabeth biztos volt benne, hogy nagy meglepetés nem érheti már az életben.

Fel-alá járkált repülő hadihajójuk, az Argó II. fedélzetén és újra meg újra ellenőrizte az ostromgépet. Megnézte, hogy a fehér békeaszló ott lobog-e az árbocon. A többiekkel átvették az A tervet, aztán a B tervet, majd a C tervet is.

A délelőtt fénypontja az volt, amikor harcőrült gardedámjukat, Gleeson Hedge edzőt, sikerült rávennie, hogy vonuljon vissza a kabinjába, és ott különböző küzdősportműsorok nézésével szórakoztassa magát. Mert a repülő triérész fedélzetén, az ellenséges, római tábor felé haladva semmire sem volt kevésbé szükségük, mint egy sportnaciba öltözött középkorú szatírra, aki bunkósbotját forgatva egyre csak azt kiabálja: „Megdöglötök!”

Úgy tűnt, hogy a körülményekhez képest minden rendben van. Még a titokzatos borzongás is elmúlt, amit a hajó felszállása óta érzett. Legalábbis egyelőre.

A hadihajó ereszkedni kezdett a felhők között, és Annabethet elfogta az aggodalom: mi van, ha az egész rossz ötletnek bizonyul? Mi van, ha a rómaiak pánikba esnek, és megtámadják őket?

Merthogy az Argó II. egyáltalán nem tűnt barátságosnak. A bronzlapokkal borított, hatvan méter hosszú hajó mindkét végében

ismétlő számszeríjak álltak, orrdísze egy lángvörös sárkányfej volt, és a fedélzet közepén két hajítógép állt, ami akkora mennyköveket tudott hajigálni, hogy a beton simán szétrobbant tőlük... egyszóval nem a legmegfelelőbb közlekedési eszköz volt egy baráti látogatásra. Annabeth nem akarta meglepni a rómaiakat, ezért megkérte Leót, hogy küldje el nekik egyik találmányát – egy holografikus tekerceset –, így figyelmeztesse a táborban lévő barátait. Az üzenet remélhetőleg átjutott. Leo a hajó oldalára egy mosolyjelet, meg egy „No para”-feliratot akart mázolni, de Annabeth elvetette az ötletet, ugyanis nem volt benne biztos, hogy a rómaiak tudják, mi fán terem a humorérzék.

Most már késő lenne visszafordulni.

Szétnyíltak alattuk a felhők, felbukkant az Oakland-hegység arany és zöld takarója. Annabeth megmarkolta a hajókorlátot.

A legénység három tagja elfoglalta állását. Leo úgy ugrált a taton, mint egy őrült, közben a műszerfal kijelzőit nézte, és gombokkal meg kapcsolókkal birkózott. A legtöbb tengerész meglegedett volna egy kormánykerékkel, de Leo felturbózta egy billentyűzettel, egy monitorral, egy repülőgép-irányító pannellel, egy dubstephangfallal és a Nintendo Wii-irányítóval. Egy gázpedállal forgatta a hajót, és albumválasztás közben tüzelhetett. Ha nagyon erősen nyomogatta a Wii-irányítót, simán felvonta vele a vitorlákat. A helyzet az volt, hogy Leo még a félvérek között is a súlyosabb ADHD-sok közé számított.

Piper a főárbc és a hajítógépek között járkált, és szövegét próbálta: „Hátrébb az agarakkal, mi csak beszélni szeretnénk veletek”.

Varázsbeszéde hallatán Annabeth legszívesebben elhajította volna törét, és hosszú, kellemes beszélgetésbe merült volna vele.

Mivel Aphrodité lánya volt, Piper mindent megtett, hogy elrejtsse szépségét. Aznap kopott farmerbe, kopott cipőbe és egy fehér, Hello Kitty-s topba öltözött (lehet, hogy csak viccnek szánta, de

Annabeth szerint Pipernél soha nem lehetett tudni). Tépett, barna haját a feje jobb oldalán fonta össze, és sastollal díszítette.

Piper fiúja, Jászon a számszeríjknál állt. Tehát ott, ahol a rómaiak egyből kiszúrhatják. Elfehéredett ujjakkal markolta aranykardját, de elég nyugodt volt ahhoz képest, hogy élő céltáblát játszott. Farmere és narancssárga Félvér Tábor-pólója fölött tógát és bíbor köpönyeget viselt – szerény utalásként egykori praetori rangjára. Szélborzolta, szőke hajával, jégkék szemével macsósan jóképű volt, és nagyon összeszedett – ahogy Jupiter fiához illik.

Mivel a Jupiter Táborban nőtt fel, remélte, hogy a rómaiak felismerik majd, és nem fogják egyből ledurrantani hajójukat az égről.

Annabeth próbálta ugyan titkolni, de továbbra sem bízott teljesen a srácban. Túl tökéletes volt minden cselekedete – túlságosan adott a szabályokra, és rendszerint nemes dolgokat cselekedett. Ráadásul túl jóképű volt. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy az egész egy trükk, és a srác elárulja őket. Mi van, ha a római tábor fölé érve a fiú lekiált a haverjainak: „Ide skubizzatok, spéci rabokat hoztam nektek, és a hajó se semmi!”

Annabeth ugyan nem hitte, hogy ez bekövetkezik, de nem tudott némi keserű szájíz nélkül Jászontra nézni. Hiszen a fiú a Héra által erőltetett „csereprogram” része volt, aminek az a célja, hogy összehozza a két tábor. A Legidegesítőbb Istennő, az Olimposz királynője meg akarta győzni az isteneket, hogy a nem egy fészekaljából származó gyermekeiknek – a rómaiaknak és a görögöknek – össze kell fogniuk a föld mélyén ébredező gonosz Gaia és szörnyű kölykei, az óriások ellen.

Ezért minden figyelmeztetés nélkül elrabolta Percyt, Annabeth fiúját, kitörölte emlékeit, és a római táborba zsuppolta. A görögök viszonzásképpen megkapták Jászont. Persze, az egész nem Jászon hibája volt, Annabethnek mégis mindig az jutott eszébe róla, mennyire hiányzik neki Percy.

Percy, aki ott van valahol odalent.

Istenek – pánik kerülgette, de aztán gyorsan legyűrte. Nem hagyhatja, hogy eluralkodjanak rajta az érzelmei.

Athéné lánya vagyok – emlékeztette magát. – *Ragaszkodnom kell a tervhez, és nem engedhetem, hogy bármi elterelje a figyelmemet!*

És akkor újból érezte... Azt a bizonyos, ismerős borzongást. Mintha egy örült hóember a háta mögé lopakodott volna, hogy a nyakába lihegjen. Megfordult, de nem állt senki mögötte.

Biztosan csak az idegei. Még a szörnyek és istenek világában sem hitt egy kísértetjárta hadihajóban. Az Argó II. védelme tökéletes, a hajó oldalát borító mennyei bronzpajzsokat szörnyellenes bűbájjal kezelték, és házi szatírjuk, Hedge edző, kiszagolt volna bármilyen behatolót.

Annabeth szeretett volna útbaigazítást kérni az anyjától, de erre most nem kerülhetett sor. A múlt hónap óta nem beszélt vele. Akkor átélte élete legkínosabb találkozását az anyjával, és megkapta élete legszörnyűbb ajándékát...

Most még közelebbről érezte a hideget. Távoli hangot hallott a szélben, talán egy nevetést. Minden izma megfeszült. Valami rossz dolog készülődött.

Majdnem megkérte Leót, hogy forduljanak vissza, de az alattuk elterülő völgyben megszólaltak a kürtök. A rómaiak ezek szerint észrevették őket.

Annabeth azt hitte, tudja, mire számíton. Jászon ugyanis leírta nekik a római tábor, még hozzá a legnagyobb részletességgel. Most mégsem akart hinni a szemének. Az Oakland-hegységtől körülvevett völgy kétszer akkora volt, mint a Félvér Tábor. A tábor egyik oldalát folyó szegélyezte. Félkört írt le, aztán elindult a völgy közepe felé, és egy G betűt rajzolt ki, végül egy csillogó, kék tóba ömlött.

Közvetlenül alattuk, a tó partján Új Róma csillogott a napfényben. Láta a tereptárgyakat, amiket Jászon említett. A hippodromot, a Colosseumot, a templomokat és parkokat, a Hét Domb környékét, a kanyargós utcácskákat, színes villákat és virágzó kerteket.

De látta a szörnyekkel vívott harc friss jeleit is. A Szenátus Házának beszakadt kupoláját, és a széles fórumon ásító krátereket. A szobrok és szökőkutak nagy része is romos állapotban volt.

Tógás srácok raja özönlött ki a Szenátus Házából, hogy közelebbről is megnézzék az Argó II.-t. De a kávézók és boltok vásárlói is kicsődültek, és szájtátva mutogattak az ereszkedő hajóra.

Néhány száz méterre – ahonnan a harsonaszó érkezett –, az egyik dombon a rómaiak erődje állt. Hadtörténeti könyvek illusztrációjára hasonlított, amiket Annabeth olvasott: várak és hegyes karók fogták körül, magas falak védték, és az őrtornyokban hajítógépeket, más néven skorpiókat látott. Az erőd belsejében geometrikus rendben sorakoztak a barakkok a főút, a Via Principalis mentén. Félistenhadtestek vonultak ki a kapun, lándzsájuk és páncéljuk csillogott a napfényben, és a hadtesthez egy igazi harci elefánt is tartozott.

Annabeth a katonai csapatok megérkezése előtt szerette volna letenni a hajót, de a talajtól még jó pár száz méter választotta el őket. A tömeget fürkészve Percy után kutatott.

Aztán valami felrobbant mögötte.

A robbanástól majdnem kirepült a hajóból, és amikor imbolyogva megfordult, egy dühös szoborral találta szemben magát.

– Ez tűrhetetlen! – rivallta a szobor.

Úgy látszott, a fedélzeten robbant életre. Kénes, sárga füst bodorodott a válláról. Göndör haja körül korom szálldosott, és deréktől

lefelé csak egy márványalapzat volt. Viszont attól felfelé egy izmos, tógás alak.

– Semmilyen esetben nem engedélyezem a fegyverek bevitelét a Pomerániai vonalon belülre – közölte fontoskodó tanárhangon.

– Különösen nem görögöknek!

Jászon Annabethre nézett, tekintette azt üzenté: „Bízd csak rám!”

– Terminus, én vagyok az, Jászon Grace.

– Áhá, megismerlek! De azt hittem, több eszed van annál, mint hogy összeállj Róma ellenségeivel – morogta a szobor.

– Ők nem az ellenségeink... – hangzott a felelet.

– Igaza van! – vágott közbe Piper. – Mi csak beszélni szeretnénk magukkal. És ha...

– Hé! Ne próbálj varázsbeszédet alkalmazni rajtam, ifjú hölgy! És tedd le azt a törts, mielőtt kiütöm a kezedből!

Piper a bronztőrre sandított, el is felejtette, hogy a markában van.

– Oké. De hogy akarja kiütni, amikor nincs keze?

– Szemtelenség! – kiáltotta a szobor. Durranás hallatszott, sárga villanás látszódott, és Piper eldobta a füstölgő, szikrázó fegyvert.

– Szerencséd, hogy épp csata után vagyok. Ha nem lenne leszívva az erőm, ezt az egész csotrogányt lerepíttettem volna az égről – háborgott Terminus.

– Álljon meg a menet! – integetett Leo az irányítóval a kezében. – Ugye, nem jól hallottam, hogy a hajót lecsotrogányozta?

A gondolat, miszerint Leo egy számítógépes játék irányítójával akarja legyőzni Terminust, elég volt Annabeth számára, hogy feleszméljen.

– Mindenki nyugodjon meg! – emelte fel a kezét, hogy bizonyítsa fegyvertelenségét. – Tudom, hogy maga Terminus, a határok

istene, Jászón már beszélt magáról. Ön védi Új Róma határait, ha nem tévedek. Én Annabeth Chase vagyok, lánya annak az istennőnek, aki...

– Tudom, ki vagy! – meredt Terminus üres szemével a lányra. – Athéné lánya, Minerva görög alakjáé. Botrányos! A görögök nem ismerik az illendőség fogalmát. De mi, rómaiak, ismerjük annak az istennőnek az igazi helyét.

Annabeth összeszorította a fogát. Terminusszal nehéz volt diplomatikusan tárgyalni.

– Mit akar azzal mondani, hogy *annak* az istennőnek? És milyen botrányt emleget?

– Téma lezárva! – szólt közbe Jászón. – Mi azért jöttünk, hogy békét hozzunk. Szeretnénk engedelnyt kérni a leszálláshoz.

– Kizárt dolog! – visította a szobor. – Tegyétek le a fegyvereiteket, és adjátok meg magatokat! Aztán sürgősen távozzatok a városomból!

– Várjunk csak! – állította le Leo. – Most azt akarja, hogy megadjuk magunkat, vagy azt, hogy távozzunk?

– Mindkettőt! Előbb a megadás, aztán a távozás. Éppen most vágtalak pofon, szemtelen kölyök, a hülye kérdéseid miatt. Érezted?

– Hú – nézett Leo a szoborra szakmai érdeklődéssel. – Magát kicsit túlhúzták. Talán meg kéne lazítanom néhány csavart? Ha akarja, segíthetek.

Wii-irányítóját lecserélte egy csavarhúzóra, amit mágikus övtáskájából húzott elő, és megütögette vele a szobor talapzatát.

– Azonnal hagyd ezt abba! – Újabb minirobbanás következett, és Leo kezéből kirepült a szerszám. – Római földön, a Pomerániai vonalon belül, nem engedélyezett a fegyverviseelés.

– Milyen vonalról hablatyol? – kérdezte Piper.

– A városhatáron belül – fordított Jászón.

– És ez az egész hajó egy hatalmas fegyver! – közölte Terminus.
– Vagyis *kizárt*, hogy landoljatok.

A völgyben féluton járt a katonai erősítés. A fórumon vagy százan tolongtak. Annabeth tovább fürkészte az arcokat, és ó, istenek, meglátta őt! A hajó felé tartott, két karja két ifjú vállán, mintha a legjobb barátok lennének. Az egyik egy keménykötésű, sötét, katonás frizurájú fiú, a másik egy lány, aki a római lovasság sisakját viselte. Percy jó hangulatban volt, mintha boldog lenne, és ugyanolyan bíbor palástot viselt, mint Jászón, vagyis a preatorok jelét.

Annabeth szíve vadul ugrált mellkasában.

– Állítsd le a hajót, Leo! – parancsolta.

– Tessék?! – lepődött meg a fiú.

Leo elővette az irányítóját. Mind a kilencven evező egyszerre állt meg. A hajó abbahagyta az ereszkedést.

– Terminus – kezdte Annabeth –, Új Róma fölött lebegni is tilos?

– Hát, az éppen nem... – ráncolta homlokát a szobor.

– Akkor fent hagyjuk a hajót, és leereszkedünk a kötélletrán. Így a hajó nem érint római földet, legalábbis elviekben nem.

A szobor ezen erősen eltöprengett. Annabeth arra gondolt, hogy nem létező kezével most valószínűleg a szakállát vakargatja.

– Én szeretem az elvi kérdéseket – szólalt meg. – De...

– Fegyvereink a hajón maradnak – ígérte a lány. – Remélem, a rómaiak is tartják magukat a szabályaihoz, és most elsősorban a felénk masírozó katonaságra céلزok.

– Hallgatni fognak rám! Úgy nézek én ki, mint aki eltűri a szabályszegést?

– Bocs, Annabeth – nyögte ki Leo. – De jó ötlet ez szerinted?

Kezét ökölbe szorította, hogy ne remegjen. De a hidegséget továbbra is érezte. Mögötte lebegett, és amikor Terminus végre

abbahagyta a kiabálást és a robbantgatást, mintha kacagást hallott volna. Mintha a hideg örült volna az általa meghozott rossz döntésnek.

De Percy lent várta. Annyira közel volt. Le *kellett* jutnia hozzá.

– Minden rendben lesz! Senkinél nem lesz fegyver. Nyugodtan beszélhetünk. Terminus gondoskodik majd róla, hogy senki ne szegje meg a szabályt. Megegyeztünk, Terminus?

A szobor szipogni kezdett.

– Éppenséggel meg. Egyelőre. Athéné lánya, lemászhattok a létrán. De próbáld meg épségben hagyni a városkámat!

II. ✦ ΑΠΠΑΒΕΤΗ

A Z ÖSSZECSŐDÜLT FÉLISTENEK TENGERE szétvált Annabeth előtt, amikor elindult a fórumon. A tömeg izgatott volt és feszült. Néhányukon kötés díszelgett az óriásokkal folytatott csata emlékeképpen. De senkinél nem volt fegyver. Senki sem támadott rá.

Az idegenek érkezésére egész családok voltak kíváncsiak. Annabeth párokat látott, karjukban csecsemőkkel, és kisgyerekek bújtak a szülők lába mögé. De római és modern ruhák keverékét viselő, idősebb embereket is észrevett. Ezek mind félistenek? Annabeth erősen gyanította, hogy igen, bár hasonló helyen még nem fordult meg. A Félvér Táborban szinte kizárólag tinédzserek éltek. Ha elég ideig húzták ahhoz, hogy leérettségizzenek, vagy a táborban maradtak tanácsadóként, vagy a halandók világában próbáltak lehetőségeik szerint új életet kezdeni. De ez egy többgenerációs város volt.

A csődület túlsó végében Annabeth megpillantotta Tysont, a küklópszot, és pokolkutyáját, Mrs. O'Learyt. Ők a Félvér Tábor felderítőcsapataként érkeztek a Jupiter Táborba.

Mindketten jó hangulatban voltak. Tyson mosolyogva integetett. Egy SPQR feliratú zászlót kötött magára, mint egy egész alakos partedit.

Annabeth agyának leghátsó traktusa észlelte a hely szépségeit: a pékségek illatát, a szökőkutak csobogását, a virágzó kerteket... És az épületek! Aranyozott márványoszlopok, szemkápráztató mozaikok, hatalmas boltívek és teraszos villák.

A rómaiak utat engedtek egy páncélt és bíbor palástot viselő lánynak, aki szemből érkezett. Sötét haj omlott vállára, és szeme is olyan sötét, mint az obszidián.

Reyna.

Jászón alaposan leírta neki őt, de ha ez elmaradt volna, Annabeth akkor is gyorsan rájött volna, hogy vezetőt tisztelhet személyében. Páncélját kitüntetések díszítették, és olyan magabiztosan lépkedett, hogy a többi félisten szemlesütve állt félre az útból.

De Annabeth mást is észrevett az arcán. Összeszorított száját, és az állát, amit úgy szegezett előre, mintha kész lenne minden kihívást elfogadni. Mint aki elhatározta, hogy kifelé bátorságot mutat, bár belülről reménytelenség, aggodalom és félelem kínozza, amiről nem szerezhetnek tudomást a többiek.

Annabeth nagyon jól ismerte ezt az arckifejezést. Mindennap találkozott vele, amikor tükörbe nézett.

A két lány végigmérte egymást. Annabeth a barátai közt állt. A rómaiak Jászón nevét suttozták, és csodálkozva bámulták.

Aztán valaki más is megjelent a tömegben, és Annabethnek rögtön csóllátása lett.

Percy mosolygott rá. Azzal a pajkos, gunyoros mosolyával, ami annyi éven át idegesítette, hogy a végén a világ legcsodálatosabb dolgának találta. Tengerzöld szeme ugyanolyan szép volt, ahogy emlékezett rá. Sötét haját féloldalasra fújta a szél, mintha most tért volna vissza egy tengerparti sétáról. Még a hat hónappal ezelőtti formájánál is jobban festett: magasabb lett, barnább, karcsúbb és izmosabb.

Annabeth szinte mozdulni sem tudott a döbbenettől. Attól félt, ha közelebb megy a fiúhoz, molekulái szétrobbannak. Tizenkét éves koruk óta odavolt érte – először csak titokban. Aztán tavaly nyáron teljesen beleesett. Négy hónapig boldog szerelmesek voltak – aztán szétválasztották őket.

A különlet alatt valami megváltozott Annabeth érzéseiben. Fájdalmasan felfokozódtak. Mintha egy életfontosságú gyógyszerrel fosztották volna meg. Most nem tudta, melyik a kínzóbb érzés: együtt élni a szörnyű távolléttel, vagy vele lenni.

Reyna kihúzta magát, és láthatóan vonakodva Jászón felé fordult.

– Jászón Grace, régi kollégám... – A kollégám szót úgy mondta ki, mintha valami veszélyes dolog lenne. – Üdvözöllek újra itthon! Ők a barátaid?

Annabeth önkéntelenül szaladni kezdett kedvese felé, és Percy is futásnak eredt. A tömeg megdermedt. Néhányan a kardjuk után kaptak, amik nem voltak náluk.

Percy átölelte a lányt. Amíg csókolóztak, semmi más nem számított. Egy meteorit is nyugodtan becsapódhatott volna, és kiirtotta volna az életet, Annabeth azt sem vette volna észre.

Percynek óceánszaga volt, és szájának tengerisó-íze.

Hínáragy, gondolta magában a lány.

Percy távolabb tolt a lányt magától.

– Istenek, soha nem hittem, hogy újra...

Annabeth elkapta a fiú csuklóját, és átdobta Percy a válla fölé. Percy nyekkenve csapódott a kövezetnek. A rómaiak felkiáltottak. De Reyna leintette őket.

– Nyugi!

Annabeth Percy mellkasára térdelt, és alkarját a nyakának nyomta. Nem érdekelte, mit gondolnak a rómaiak. A düh forró csomója és mindaz az aggodalom és keserűség, amit tavaly ősztől hordozott, megduzzadt a mellkasában.

– Ha *még egyszer* elhagysz – kezdte könnytől égő szemmel –, az összes istenre esküszöm, hogy...

Percy elnevette magát. És az izzó düh elpárolgott Annabethből.

– Értettem a figyelmeztetést – mondta Percy. – Nekem is nagyon hiányoztál.

Annabeth felállt, és felsegítette a fiút. Meg akarta csókolni, de sikerült önuralmat gyakorolnia.

Jászson megköszörülte a torkát.

– Hát igen... jó újra itthon.

Aztán Reynát bemutatta Pipernek, aki egy kicsit meg volt sértődve, hogy hiába gyakorolta a szövegét, nem süthette el, majd Leóval is megismertette, aki vigyorogva egy békejelet villantott.

– Ő itt Annabeth... Általában nem hajigál át a válla fölött embereket.

Reyna szeme szikrázott.

– Biztos, hogy nem vagy római, Annabeth? Vagy amazon?

Annabeth nem tudta, hogy ezt most sértésnek vagy elismerésnek vegye.

– Csak a fiúmra szoktam rátámadni – mentegetőzött. – Örülök, hogy megismerhetlek.

Reyna megszorította a kezét.

– Néhány dologról el kéne beszélgetnünk. Centuriók!

A rómaiak közül néhányan előléptek, láthatóan a rangidős tisztek. Percy oldalán megjelentek imént látott barátai. Az izmos, ázsiai, rövid hajú srác tizenöt lehetett. Cuki volt a maga óriáspanda-bébi módjában. A lány fiatalabb volt nála, talán tizenhárom éves, borostyánszín szemmel, csokoládébarna bőrrel. Lovassági sisakját hóna alatt tartotta.

Annabeth már a testbeszédükből levette, hogy közel állnak Percyhez. Mindketten védelmezően álltak mellette, mintha már

átmentek volna együtt egy-két kalandon. Megpróbálta legyőzni féltékenységét. Talán ez a lány és Percy... nem. Más kémia működött hármuk között, és ez nem más volt, mint a túlélés. Ha tippelnie kellett volna, a nagydarab ázsiait jelölte volna meg a lány fiújaként. De az is látszott rajtuk, hogy nem régóta vannak együtt.

Csak egy dolgot nem értett: minek meresztgeti szemét a lány? Homlokráncolva pislogott Piper és Leo felé, mintha felismerte volna egyiküket, és ez fájdalmas emlékeket ébresztett benne.

Eközben Reyna parancsokat osztogatott a tisztjeinek:

– Mondd meg a légiónak, hogy a készülségnek vége! Szóljatok a konyhaszellemeknek, hogy ünnepi lakoma lesz! Octavianus, te pedig...

– Te beengedted ezeket az ellenségeket a táborba? – nyomakodott át a tömegben egy magas, hosszú, szőke hajú srác. – Reyna, a biztonsági kockázat...

– Eszemben sincs beengedni őket a táborba, Octavianus – nézett rá szigorúan a lány. – A lakomát itt fogyasztjuk el, a fórumon.

– Ez aztán tényleg *sokkal jobban* hangzik – morogta a fiú. Ő volt az egyetlen, aki fittyet hányt Reyna vezérségére, pedig nyeszlett volt és sápadt, és valamilyen furcsa okból három plüssmackó csüngött az övéről. – Azt akarod, hogy a hadihajójuk árnyékában lazítsunk, értem.

– Ők a vendégeink – hangsúlyozott ki Reyna minden egyes szót. – Megvendégljük őket, és elbeszélgetünk velük. Neked meg jósként az lenne a tiszted, hogy az isteneknek égő áldozatot mutass be, amiért Jászont épségben visszavezették hozzánk.

– Jó ötlet! – szólta közbe Percy. – Égess el pár plüssmackót a kollekciónkból!

Reyna palástolni próbálta mosolyát.

– Megkaptátok a parancsaimat, mehettek!

A tiszték szétszéledtek. Octavianus gyűlölködve nézett Percy-re. Aztán Reyna kapott tőle egy gyanakvó pillantást, majd elbattyogott.

Percy megfogta Annabeth kezét.

– Octavianus miatt nem kell aggódnod! A rómaiak jó emberek, mint Hazel és Frank, és Reyna. Minden rendben lesz.

Annabethnek olyan érzése volt, mintha valaki jéghideg mosogatórongyot dugott volna a nyakához. Ismét hallotta a halk kacajt, mintha az a dolog követte volna őt a földre.

Felnézett az Argó II.-re, széles bronzteste csillogott a napban. Legszívesebben elrabolta volna Percyt, fel a hajóra, hogy elpályázzanak innen, amíg módjukban áll.

Valami azt súgta neki, hogy csúnya dolgok következnek, és nem akarta ismét elveszíteni kedvesét.

– Minden rendben lesz – ismételte, hogy ő is elhiggye.

– Nagyszerű – fordult Reyna Jászón felé, és Annabeth vágyakozó fényeket látott csillogni a szemében. – Beszéljünk, és ünnepeljünk meg a viszontlátást!

III. ✦ ΑΠΠΑΒΕΤΗ

ANNABETH EGY KIS ÉTVÁGYÉRT IMÁDKOZOTT, mert a rómaiak nagyevők voltak.

Asztalokat és kanapékat hurcoltak a fórumra, amíg úgy nem nézett ki, mint egy bútorbolt bemutatóterme. A rómaiak tízes-húszas csoportokban ültek, a szélszellemekek pedig folyamatosan szállították a pizzákat, a szendvicseket, a chipseket, a behűtött üdítőket és a frissen sütött süteményeket. A tömeg között bíbor kísértetek lebegtek – ők voltak a lárok – tógában és légiós páncélban. A tér szélén szatírok – bocsánat, faunok, emlékeztette magát Annabeth – lépkedtek egyik asztaltól a másikig, és kaját meg aprót lejmoltak. A közeli mezőn Mrs. O’Leary az elefánttal játszott, és a városhatárt jelző Terminus-szobrok körül gyerekek bújócskáztak.

Az egész jelenet annyira ismerős volt, és mégis annyira idegen, hogy Annabeth beleszédült.

Nem akart mást, csak Percyvel lenni – lehetőleg kettesben. De tudta, hogy erre még várniuk kell. Ha sikeres lesz a küldetésük, szükségük lesz ezekre a rómaiakra, ami azt jelenti, hogy meg kell ismerniük őket, és jó kapcsolatot kell kiépíteniük velük.

Reyna a tisztjeivel – beleértve a plüssmackóégetésből visszatért, kese hajú Octavianust is – Annabeth és legénysége asztalánál

ült. Percy is csatlakozott hozzájuk a két haverjával, Hazellel és Frankkel.

Amikor az asztalukat elérte a tálcatornádó, Percy előrehajolva ezt suttogtá:

– Szeretném neked megmutatni Új Rómát. Csak te meg én. Ez a hely kész csoda!

Annabeth megborzongott. Semmit sem akart jobban, mint kettesben lenni a fiúval. Valami mégis megkeserítette a szájízét. Hogy beszélhet Percy ilyen lelkesen erről a helyről? Mi van a Félvér Táborral? Az ő otthonukkal és táborukkal.

Megpróbált úgy tenni, mintha észre sem venné Percy új tetoválását a karján. Az SPQR feliratot, ami olyan volt, mint Jászóné. A Félvér Táborban nyakláncra fűzött gyöngyökkel jelezték katonai előrehaladásukat. A rómaiak pedig egyből a húsba égették, mintha azt akarnák kifejezni, hogy tessék, te már *örökké közénk tartozol*.

Visszanyelt egy csípős választ.

– Oké, persze.

– Arra gondoltam – folytatta Percy –, az az ötletem támadt, hogy... – de nem tudta befejezni a mondatot, mert Reyna pohárköszöntőbe kezdett.

Miután bemutatkoztak egymásnak, a rómaiak és Annabethék sztorizgatni kezdtek. Jászón elmondta, hogy emlékezetkieséssel küszködve érkezett a Félvér Táborba, aztán Piperrel és Leóval küldetésre indultak, hogy megmentsek Hérát (vagy Junót, ahogy tetszik, bár a hölgy ugyanolyan idegesítő mind görög, mind római alakjában) az Észak-Kaliforniában található Farkas Házból.

– Az kizárt! – ellenkezett Octavianus. – Az a mi legfőbb szent helyünk! Ha az óriások tényleg ott börtönözték be az istennőt...

– Megölték volna – vette át a szót Piper. – Az egészet a görögökre kenik, és a táborok között kitör a háború. De most csend! Hadd fejezze be Jászón a mondandóját!

Octavianus kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Annabethnek nagyon imponált Piper varázsbeszéde. Észrevette, milyen rosszállóan néz Reyna Piperre és Jászontra, mintha csak akkor esett volna le neki, hogy szerelmespárral van dolga.

– Így találkoztunk Gaiával – folytatta a fiú. – Félálomban van, de ő szabadította ki a szörnyeket a Tartaroszból, és támasztotta fel az óriásokat. Porphyrion, az a nagydarab vezetőjük, akivel a Farkas Házban harcoltunk, azt mondta, hogy visszatérnek az ősi földre, vagyis Görögországba. Fel akarják ébreszteni Gaiát, és el akarják pusztítani az isteneket. Mit is mondtak? Hogyan? A gyökerüknél fogva akarják kitépni őket.

Percy elgondolkozva bólintott.

– Gaia itt is sertepertélt. A sárpofával mi is találkoztunk.

Percy is elmondta a maga sztoriját. Elmesélte, hogy a Farkas Házban ébredt fel, amnéziásan, és csak egy névre emlékezett, Annabethére.

Annabeth majdnem sírva fakadt ezen. Percy elmondta, hogy Frankkel és Hazellel Alaszkába utaztak, ahol legyőzték Alküóneuszt, és kiszabadították Thanatoszt, aztán éppen idejében értek vissza az aranyasos rúddal, hogy visszaverjék a szörnysereg támadását.

Amikor befejezte, Jászon elismerően füttyentett:

– Akkor nem csodálom, hogy praetorrá választottak!

Octavianus felhorkant:

– Ami azt jelenti, hogy most már *három* praetorunk van. Pedig a szabályzat kettőt ír elő.

– Nézzük a dolgok jó oldalát! – vágott közbe Percy. – Jászon és én is feletted állunk a ranglétrán, és teljes *egyvetértésben* azt mondjuk, pofa be!

Octavianus arca lilább lett a pólója színénél. Jászon és Percy összeütötték öklüket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Még Reyna is elmosolyodott, bár tekintette viharos maradt.

– Majd később megvitátjuk a praetortúltengést, most fontosabb dolgaink is akadnak.

– Én simán lemondok Jászón kedvéért – jelentette be Percy. – Nem nagy ügy.

– Nem nagy ügy? – visszhangozta Octavianus. – Neked a római praetorság nem nagy ügy?!

Percy meg sem hallotta, Jászónhoz fordult:

– Te Thália Grace testvére vagy, ugye? Öregem, mint két tojás!

– Észrevettem – mondta Jászón. – Hadd köszönjem meg, hogy segítetted a táboromat a távollétemben. Nagyszerű munkát végeztél.

– Ugyanez rád is elmondható – felelt a fiú.

Annabeth bokán rúgta. Nem akart belerondítani a bimbózó férfibarátságba, de Reynának igaza volt, fontos kérdések várta megtárgyalásra.

– Inkább a Nagy Proféciaőről beszéljünk! Úgy látom, a rómaiak is ismerik, ugye?

Reyna bólintott:

– Csak mi a Hetedik Profécia névvel illetjük. Octavianus, tudod fejből?

– Hát persze! De, Reyna...

– Akkor nyomasd! De ne latinul, hanem angolul.

Octavianus felsóhajtott:

– „Hét félvér válaszol a hívásra. Vihar vagy tűz, mi hull a világra...”

– „...Esküt tart az utolsó lehelet, Halál Kapujában fegyveresek.” – folytatta Annabeth.

Mindenki rámeredt. Csak Leo nem, aki a taco alufóliájából éppen szélforgót hajtogatott, és rátűzte az egyik szélszellemre.